

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் வரவரமுனயே நம:

ஸ்ரீ க ரே ச வி ஜ ய வ்யா க்யா ந ம்

சீரிய: பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிகேதனனாய்
*பொங்கோ தஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்ற
வெம்பெருமான்* என்கிறபடியே உபயவிபூதிநாதனான ஸர்வேச்வரன், “ஸர்வே
வேதா யத்பநமாமநந்தி” என்றும், “வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:” என்
றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேதப்ரதிபா த்யனாய் தேவதாஸார்வபௌமனயெழுந்
தருவியிருக்கிறபடியே ஸ்ரீ பராங்குச பரகால யதிவராதிகளான நம் ஆழ்வாராசார்
யர்கள் அமுதிலுமாற்றவினிய திவ்யஸூக்திகளாலே ராஜபாட்டையாக்கி தாங்க
ளநுபவித்தும் பிறர்க்கு உபதேசித்தும் போந்த நல்லடிக்காலத்திலே,

“யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்பவதி பாரத. அப்யுத்தாந மதர்மஸ்ய”
என்று கீதாசார்யனருளிச்செய்த கட்டளையிலே தர்மக்லாநி பிறக்கும்வழியிலே
இந்த பரதேவதாபாரம்யத்தில் சில பாக்க்யஹிநர்களுக்கு விப்ரதிபத்தியுண்டாகி
“சிவாத்பரதரம் நாஸ்தி” என்றெழுத்திட்டு அதற்குப் பல வைதிகோத்தமர்களின்
இசைவைப் பெறவேண்டி,

செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செவ்வனருடைய கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய
துரந்தரராக எழுந்தருவியிருந்து உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தநப்ரவிணராக விளங்கிக்
கொண்டிருந்த நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸந்திதியிலே ஸந்தேசம் வரவிட்ட
வளவிலே, *மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாங்குழியைக்
கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வான் பெரியநம்பிகளுடனே மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே
யெழுந்தருளி, “சிவாத்பரதரம் நாஸ்தி” என்றதற்கு “த்ரோணமஸ்தி தத: பரம்”
என்று கூசாதே கையெழுத்திட்டதுமன்றியே பரதேவதாபாரம்யத்தை பஹுமுக
மாக உபந்யஸித்தருளி ஸ்ரீமந்தாராயணனே பராத்பரனென்னுமிடத்தை உப
பாதித்தருளின படியே கூரேசவிஜயமென்னும் ப்ரபந்தமுகத்தாலே நம்முன்னோர்
கள் மூதலித்தருளிணர்கள். அதில் கண்ட ஸித்தாந்தஸ்தாபநக்ரமங்கள் எங்ஙனே
யென்னில்—

ஸ்நாநாசமந ஸங்கல்பாதிசளில் கோவிந்தாதி திருநாமங்களே சொல்லப்
படுகையாலும், வேதமோதுகையில் ஹரிபதத்தையே தொடங்குவதனாலும்,
“பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி” என்று ஸவித்ருமண்டல மத்த்யவர்த்தியான நாரா
யணனுடைய திவ்யதேஜஸ்ஸே சிந்திக்கப்படுவதாலும், ப்ரணவார்த்தம் ஸ்ரீமந் நாரா
யணனே யாகையாலும், பரமஸத்வஸமாச்சர்யனான இப்பெருமானுக்கே ரக்ஷண
க்ரியை அஸாதாரணமாகையாலும், இவரே ஸர்வாதிகர். “ஸர்வதேவ நமஸ்கார:
கேசவம் ப்ரதி கச்சதி” என்கையாலும், “ப்ராயச்சித்தாந்யசேஷாணி” என்று
தொடங்கி “க்ருஷ்ணாஸம்ரணம் பரம்” என்கையாலும் ஸகலவைதிக கர்மங்களுக்
கும் ஸாத்குண்ய ப்ரதனானவிவனே பரதேவதை. ருத்ராஹுநியில் “அப உபஸ்ப்ரு
ச்ய” என்று அசுத்திபரிஹாரார்த்தமாக அபாமுபஸ்பர்சனம் விதிக்கையாலும்,
அந்த ருத்ரன் தானும் *குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டுகை நீர்ப்பெய்து—கறை

கொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக் கழுவினானென்கிறபடியே ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தை வஹித்துப் புனிதனாகையாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை.

சக்ரவர்த்தி திருமகனார் சிவபூஜை செய்தாரென்னுமிடம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்படாமையால் பொய்யேயாமித்தனை. தாமஸபுராணங்களில் சொல்லிற்று அநாதரணியம். காசியில் ருத்ரன் ஸ்ரீராம நாமத்தை தாரகமந்த்ரமாகக்கொண்டு ஜபித்து உய்ந்தது ஸூப்ரஸித்தம். ராமேச்வரமென்பதை திருவடியான ஹநுமானுடைய ரோமேச்வரமென்பர்கள். அன்றியே ஸேதுரக்ஷார்த்தமாக தனது சேவகர்களில் ஒருவனான ருத்ரனை நிறுத்தி நியமித்தருளினென்னவும் குறையில்லை. ப்ரஹ்மஹத்யாசாபத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினவனே பராத் பரன். *பிண்டியார் மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணுமுண்டியான் சாபந்தீர்த்தவொருவனே தைலமாகவுரியவன்.

வேதத்தில் நமகசமகங்கள் சிவபரமென்கை அஸம்பத்தம். அக்னிபரமென்றே பாஷ்யம் செய்தார்கள். “ஸர்வே வேதாயத்பதமாமநந்தி” என்றும், “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்றுமுள்ள ப்ரமான கதிக்குச் சேராத வார்த்தைகள் கடலோசையோடொக்கும்.

கைலாஸயாத்தரையில் கண்ணனுக்கு சிவன் வரமளித்தானென்கை ஒரு நடநமாத்ரம். இதை ஆழ்வார், *கள்வா வெம்மையுமேமுலகும் நின்னுள்ளே தோற்றிய இறைவவென்று, வெள்ளேறன் நான்முகனிந்திரன் வானவர் புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே” என்கிற பாகரத்தினால் அநுஸந்தித்தருளினார். “க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந்.” என்று கேசவநாமமளித்த சிவனே இதில் ஸாக்ஷி.

வராஹபுராணத்தில், “மர்த்யோ பூத்வா பவானேவம் மாமாராதய கேசவ, மாம் பஜஸ்வ ச தேவேச வரம் மத்தோ க்ருஹாண ச. யேநாஹம் ஸர்வபூதநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோபவம்”. “தேவகார்யாவதாரேஷு மநுஷ்யத்வமுபேயிவான், த்வாமேவாராதயிஷ்யாமி மம த்வம் வரதோ பவ.” என்கிற வரப்ரார்த்தனையையும் வரப்ரதாநத்தையும் மெய்ப்பிக்கவேண்டிக் கண்ணன் சிவனை வணங்கிற்று. அவதாரத்தில் மநுஷ்யபாவணையின் மெய்ப்பாட்டுக்குச்சேர தேவதாபித்ருகுருப்ரப்ருதிகளான மனிசர்களையும் வணங்குவதில் வருவதொரு ஹாநியில்லையிறே. சிவனுடைய அபராவதாரமான அச்வத்தாமாவின் அபாண்டவாஸ்த்ரத்தினால் மாண்ட பரீக்ஷித்தைத் தன் திருவடிஸ்பர்சத்தினால் பிழைப்பூட்டிய பெருமானே பெருமானாவன்.

ஆயிரம் கமலங்களைக்கொண்டு சிவனை யர்ச்சித்து பகவான் திருவரழியாழ்வானைப் பெற்றதாகச் சொல்லுமது தானும் கல்பனை. சக்கரம் நித்யமானதென்னுமிடம் ருக் யஜுஸ் ஸாம வேதங்களில் விசதம். பாஞ்சஜந்யத்தின் உத்பத்திபோல் சக்ரத்தின் உத்பத்தியும் அவதார விஷயம். குலாயுதம் பெறுவதற்காக சிவன் ஆயிரம் செண்பகமலர்களைக்கொண்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆராதித்தனென்றும் அதில் குறையுற்ற புஷ்பத்திற்காகத் தன் மூக்கையறிந்து ஸமர்ப்பித்து நிறைத்தனென்றும் பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லிவைத்தது. சக்ரத்தில் நின்றும் குல

முண்டாயிற்றென்றது அசஸ்த்ய ஸம்ஹிதை. சூலத்தை மயன் செய்தானென்றும் சொல்லிவைத்தது. சிவபுரியான காசி சக்கரப் படையினால் எரிந்தொழிந்தது.

சிவன் த்ரிபுரதஹநம் செய்தானென்பதும் பகவச்சக்தி விசேஷ ப்ரயுக்த மென்று வேதத்திலும் மஹாபாரதத்திலும் வ்யக்தம். வேதத்திலே, “தேஷாமஸு ராணாம் திஸ்ர: புர ஆஸந்.....ருத்ரோ வை க்ருர: ஸோஸ்யத்விதி” என்றவிடத்திலே “விஷ்ணும் தேஜநம்” என்று ஒதிற்று. மஹாபாரதத்திலே, “விஷ்ணுரா த்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ: தஸ்மாத் தணுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷேஹே மஹேச்வர:” என்று ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிவைத்தது. தைத்திரீயாரண்ய கத்திலே, “தஸ்யேந்த்ரோ வம்ரிசுபேண தணுர்ஜ்யாமசினத் ஸ்வயம்.....சிர உத்பிபேஷ” என்று சிவன் தலையறுப்புண்டானென்றது.

புருஷோத்தமனென்றும் புராணபுருஷோத்தமனென்றும் ப்ரஸித்தான ஸ்ரீமந்நாராயணன் மோஹிநீவேஷம் பூண்டது நாடகங்களில் பெண்வேடமணியும் க்ரமத்திலே சேரும். கீதாசார்யன் “திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோக மைச்வரம்” என்று அர்ஜுனனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காண்பித்தருளின விச்வரூபத்திலே பல சக்ஷுத்ர க்ரிமி கீடங்களோபாதி சிவனும் ஒரு வ்யக்தியாக நின்றொழிந்தமை அவிசால்யம். சிவனை உபாஸிப்பவர்களை உலகில் அதிகமாகக் காணப்படுகிறார்களென்பதும் வெள்ளி தங்கம் முதலியவை மிகவும் வருந்தியும் காணவரிதாயிருக்க, மண்ணும் கல்லும் எங்கும் நிரம்பி யுள்ளன என்னுமா போலேயாமத்தனை.

வேதவ்யாஸர் “உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே” என்று கைதூக்கிச் சொன்னது “வேதாத் சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத் பரம்” என்றிறே. வேதங்களில் பலபுடைகளிலே ருத்ரன் “அஹமேவ பருநாமதிபதிரஸாநி” என்றூப்போலே வரம்வேண்டினூப்போலே ஓரிடத்திலும் ஒருவர் பக்கலிலும் விஷ்ணு வரம் வேண்டினதாக ஒதிற்றில்லை. மாறாக “அக்னிரவமோ தேவதாநாம் விஷ்ணு: பரம:” என்று விஷ்ணுவின் பாரம்யத்தை முக்தகண்டமாகவும் சொல்லிற்று.

“கேநோபாயேந லருநா விஷ்ணோர்நாமஸஹஸ்ரகம், பட்யதே” என்று கேட்ட பார்வதிக்கு “ஸ்ரீராமராமராமேதி ரமே ராமே மநோரமே, ஸஹஸ்ரநாம தத் துல்யம் ராமநாம வராநதே.” என்று நிர்லஜ்ஜமாக பரமார்த்தமுணர்த்திய ருத்ரன் பக்கலிலே பாரம்யசங்கைக்கு அவகாசலேசமுமில்லை.

கிம் பஹுநா? “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாத:” என்று உபநிஷத்தில் ஸந்தேஹவிபர்யயங்களுக்கு இடமின்றியே சொல்லிவைத்தது. அவற்றின் ஸாராம்சங்களைத் திரட்டி “காணிலுமுருப்பொலார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார், பேணிலும் வரந்தரமிடுக்கிலாத தேவர்” என்றும், “திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு” என்றும், “முண்டனீறன் மக்கள் வெப்புமோடியங்கி யோடிடக் கண்டு நாணி வாணனுக்கிரங்கினெம்மாயனே” என்றும், “சிலையினு லிலங்கை செற்ற தேவனே தேவனாவான்” என்றும் நம் ஆழ்வார்கள் அப்ரத்ருஷ்ய மாக அறுதியிட்டருளினார்கள்.

இவ்வரியபெரிய அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானு
ருடைய திருவடி நிழலிலேயிருந்து கேட்டருளின நம் கூரத்தாழ்வான் தாழாதே
சார்ங்கமுதைத்த சரமழைபோலவும் கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக்
கதுவாய்ப்படநீர்முகந்தேறி யெங்கும் குடவாய் படநின்று மழை பொழிந்தாப்போல
வும் ராஜஸபையிலே உபந்யஸித்தருளி தர்சனோத்தாரகராக எழுந்தருளியிருந்தபடி.

அர்வாஞ்சோ யத்பதஸரஸிஜத்வந்த்வமாச்ரித்ய பூர்வே
மூர்த்நா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாபு:
ஸோயம் ராமா நுஜமுனி ரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்த்தாம்
யத்ஸம்பந்தாதமனுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:

ஆழ்வான் திருவடிகளே சரணம்

க ரேச விஜயத்தைப்பற்றி விஜ்ஞாபனம்

“சிவாத் பரதரம் நாஸ்தி” என்று கையெழுத்திடவேணுமென்று பலரையும்
நிர்ப்பந்தித்துவந்த கொடுங்கோலரசனான சோழனுடைய சபைக்குக் கூரத்தாழ்
வான் அ நிவார்யமக எழுந்தருள நேர்ந்தபோது ஸபையில் தர்க்கிக்கையில் ஸ்ரீமந்
நாராயணனுடைய பர த்துவத்தை உபந்யஸித்தருளின ப்ரமாணயுக்திகளை
ச்லோகபத்தமாக்கியிருந்தார் ஒரு வித்வான். அதுவே கரேச விஜயமென்னும்
பெயரால் வழங்கிவருகின்றது. இஃது ஆழ்வானே ஸாதித்ததென்பது பொருத்த
முடையதன்று. பூருவர்களில் ஒருவரும் இதைக் கையாண்டிருக்கவில்லை. அன்றி
யும், ச்லோகங்களில் பொருத்தமற்ற சில விஷயங்களும் காண்கின்றன. ஒன்றே
காட்டுவோமிங்கு. “வித்யாரண்யோஜ்ஜிதத்வாத் நமகசமகயோ:” என்றொரு ச்லோ
கம் காண்கிறது. “நமகசமகங்களை வித்யாரண்யர் பாஷ்யம் செய்யாமல் விட்டிருப்
பதனால்” என்பது இதன்பொருள். வேதபாஷ்யகாரரான வித்யாரண்யர் ஆழ்வா
னுக்கு மிகவும் பிற்பட்டவர். அன்னவரை இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்க ப்ரஸக்தியில்லை.
தைத்திரீயயஜுஸ்ஸம்ஹிதையின் நாலாவது காண்டத்தில் 5, 7 ப்ரச்சநங்கள் நமக
சமகங்களென்பவை. அவற்றை அவர் பாஷ்யம் செய்யாமல் விட்டிருப்பதுமில்லை.
மூலம் அத்யயநபரம்பரையில் அநாதியாக நிகழ்ந்து வாராநிற்க, அதை அவர் விட்
டிட்டிருந்தாலும் அதனால் விஷ்ணு பாரம்யத்திற்கு ஸாதகம் ஏதுமில்லை. இத்தகைய
சில விஷயங்களைக்கொண்டு கரேச விஜயத்தில் ப்ரக்ஷேபசங்கையுண்டாகிறது.
ஆனாலும் அந்த க்ரந்தம் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் எம்பெருமானாரால் திருச்செவி சாத்தப்
பட்டு வருகையாலே அது தாத்தர்ய மரியாதையில் ஒருவாறு மொழிபெயர்க்கப்
பட்டு வெளியிடலாயிற்று.

